

SBÍRKA ZÁKONŮ ČESKÉ REPUBLIKY

Částka 84

Rozeslána dne 20. listopadu 1996

Cena Kč 12,-

O B S A H:

280. Nález Ústavního soudu České republiky ze dne 9. října 1996 ve věci návrhu na zrušení ustanovení § 22 odst. 4 zákona č. 72/1994 Sb., kterým se upravují některé spoluvlastnické vztahy k budovám a některé vlastnické vztahy k bytům a nebytovým prostorům a doplňují některé zákony (zákon o vlastnictví bytů), ve znění zákona č. 273/1994 Sb., a ustanovení § 7 odst. 3 zákona České národní rady č. 102/1992 Sb., kterým se upravují některé otázky související s vydáním zákona č. 509/1991 Sb., kterým se mění, doplňuje a upravuje občanský zákoník
281. Sdělení Ministerstva zahraničních věcí o sjednání Smlouvy mezi vládou České republiky a Švýcarskou spolkovou radou o zamezení dvojího zdanění v oboru daní z příjmu a z majetku
- Opatření ústředních orgánů**
- Oznámení Ministerstva financí o vydání opatření, kterým se stanoví uspořádání a obsahové vymezení položek účetní závěrky a rozsah údajů ke zveřejnění pro banky

280

NÁLEZ

Ústavního soudu České republiky

Jménem České republiky

Ústavní soud České republiky rozhodl dne 9. října 1996 v plénu ve věci návrhu na zrušení ustanovení § 22 odst. 4 zákona č. 72/1994 Sb., kterým se upravují některé spoluvlastnické vztahy k budovám a některé vlastnické vztahy k bytům a nebytovým prostorům a doplňují některé zákony (zákon o vlastnictví bytů), ve znění zákona č. 273/1994 Sb., a ustanovení § 7 odst. 3 zákona České národní rady č. 102/1992 Sb., kterým se upravují některé otázky související s vydáním zákona č. 509/1991 Sb., kterým se mění, doplňuje a upravuje občanský zákoník,

takto:

1. Dnem 1. listopadu 1997 se zrušuje ustanovení § 22 odst. 4 zákona č. 72/1994 Sb., ve znění zákona č. 273/1994 Sb.
2. Návrh na zrušení ustanovení § 7 odst. 3 zákona České národní rady č. 102/1992 Sb. se odmítá.

Odůvodnění:

I.

Navrhovatel podal ústavní stížnost proti rozhodnutí Ministerstva obrany České republiky (dále jen „Ministerstvo“) ze dne 15. listopadu 1995 č. j. 316/4-60/Kr, kterým byla zamítnuta žádost o udělení souhlasu s prodejem bytů ozbrojených složek v domech ve vlastnictví města Kroměříže. V odmítnutí souhlasu Ministerstvem (§ 22 odst. 4 zákona č. 72/1994 Sb., ve znění zákona č. 273/1994 Sb.) spatřuje jednak porušení ústavního práva na samosprávu podle čl. 8 a 104 Ústavy České republiky (dále jen „Ústava“), jednak práva vlastnického garantovaného čl. 11 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“). Požádal zároveň Ústavní soud, aby neodmítl ústavní stížnost z důvodu nevyčerpání všech procesních prostředků, jež zákon k ochraně práva poskytuje, a to ve smyslu § 75 odst. 2 písm. a) zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu. Uvedený návrh stěžovatel zdůvodňuje tím, že tato stížnost se svým obsahem a návrhem na zrušení ustanovení citovaných zákonů dotýká práv všech obcí v České republice, jež jsou vlastníky domů s byty ozbrojených složek, v důsledku čehož svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele.

Ústavní soud dne 21. února 1996 vyzval navrhovatele k doplnění ústavní stížnosti ve smyslu naplnění podmínek vyžadovaných ustanovením § 75 odst. 2 písm. a) zákona č. 182/1993 Sb. V příloze svého podání ze dne 22. března 1996 město Kroměříž předložilo Ústavnímu soudu přípis náčelníka Vojenské ubytovací a stavební správy Brno č. j. 55911 ze dne 23. ledna 1995 adresovaný Městskému úřadu v Kroměříži, ve kterém se sděluje, že Ministerstvem bylo přijato opatření omezující vydání souhlasu k uzavření smlouvy o převodu vlastnictví k bytům ozbrojených složek, s výjimkou posádek, které se ruší a byty jsou uvolňovány ve prospěch civilního sektoru. K uvedenému podání ze dne 22. března 1996 stěžovatel dále přikládá vyjádření města Vyškova ze dne 19. března 1996 a vyjádření města Přerova ze dne 21. března 1996. Vyjádření obou měst vlastnicích rovněž domy s byty ozbrojených složek poukazují na zásadní význam vyřešení možnosti dispozice s těmito byty v další správě bytového fondu obce. K ústavní stížnosti je přiloženo i sdělení zástupkyně starosty města Hodonína ze dne 20. března 1996, ve kterém je obsažen názor, podle něhož kvalifikace bytů podle § 8 zákona ČNR č. 102/1992 Sb. umožňuje jejich privatizaci bez souhlasu Ministerstva (citované ustanovení upravuje právní režim bytů, jež mají charakter služebních bytů přechodně).

Ústavní soud si k ústavní stížnosti vyžádal podle § 42 odst. 3 zákona č. 182/1993 Sb. i vyjádření ministra obrany.

Ministr obrany ve svém vyjádření ze dne 26. března 1996 v první řadě zaujal odmítavé stanovisko k možnosti interpretovat souhlas nebo nesouhlas s prodejem či pronájmem bytů ozbrojených složek podle zákona ČNR č. 102/1992 Sb., resp. zákona č. 72/1994 Sb. ve smyslu zásahu orgánu veřejné moci. V uvedeném konání spatřuje dispozitivní chování adresáta právní normy předvídané zákonem, přičemž poukazuje na čl. 11 odst. 3 Listiny, podle něhož vlastnictví zavazuje, jakož i na § 128 občanského zákoníku upravující podmínky zásahů do vlastnického práva. Souhlas s převodem, resp. s pronájmem bytů ozbrojených složek se ve vyjádření považuje za zákonem stanovené omezení vlastnického práva ve veřejném zájmu (jímž je zabezpečení obrany státu), přičemž je upozorňováno na skutečnost, že se tak neděje za náhradu. V souvislosti s naplněním podmínek, obsažených v § 72 odst. 1 písm. a) zákona č. 182/1993 Sb. tudíž ministr obrany dochází ke stanovisku negativnímu, tj. ke stanovisku, podle něhož podmínky uvedeného ustanovení v dané věci splněny nejsou. Dále poukazuje na skutečnost, že v případě úspěšnosti návrhu na zrušení ustanovení § 22 odst. 4 zákona č. 72/1994 Sb., ve znění zákona č. 273/1994 Sb., a ustanovení § 7 odst. 3 zákona ČNR č. 102/1992 Sb. bez odpovídající kompenzace právní a ekonomické mizí z právní úpravy možnost zajistit vojákům z povolání (a občanským zaměstnancům) odpovídající bytový standard (přičemž vůči vojákům z povolání jde o povinnost vojenské správy upravenou v § 28 odst. 3 zákona č. 76/1959 Sb., o některých služebních poměrech vojáků, ve znění pozdějších předpisů). Ve stanovisku ministra obrany je odmítána argumentace navrhovatele spatřující v nesouhlasu s převodem bytů ozbrojených složek omezení práva na samosprávu obcí podle čl. 100, 101 a 104 Ústavy a je akceptováno pouze nahlížení na poskytování souhlasu s převodem bytů ozbrojených složek ve smyslu omezení vlastnického práva. Ministr obrany na výslovný dotaz Ústavního soudu ve svém vyjádření uvádí, že podobné žádosti obcí a měst o povolení privatizace služebního bytového fondu nebyly Ministerstvu předloženy.

II.

Ústavní stížnost města Kroměříže byla podána s odkazem na § 72 odst. 1 písm. a) zákona č. 182/1993 Sb., přičemž v jejím odůvodnění je namítáno kromě jiného i porušení práva územního samosprávného celku na samosprávu. Z hlediska obsahu ústavní stížnosti lze tudíž dovodit, že byla podána i s poukazem na § 72 odst. 1 písm. b) zákona č. 182/1993 Sb.

Podmínkou ústavní stížnosti uplatněné podle § 72 odst. 1 písm. a) zákona č. 182/1993 Sb. je zásah orgánu veřejné moci porušující základní právo nebo svobodu. Otázkou je, zda-li souhlas nebo nesouhlas příslušného orgánu ozbrojených složek nebo příslušného ministerstva s převodem vlastnictví bytu ozbrojených složek podle

§ 22 odst. 4 zákona č. 72/1994 Sb., ve znění pozdějších předpisů, lze považovat za zásah orgánu veřejné moci podle čl. 87 odst. 1 písm. d) Ústavy a podle § 72 odst. 1 písm. a) zákona č. 182/1993 Sb.

Zásah orgánu veřejné moci podle citovaného ustanovení zákona o Ústavním soudu může mít podobu rozhodnutí, opatření nebo jiného zásahu. Ministerstvo je orgánem státní správy (čl. 79 Ústavy, § 16 zákona č. 2/1969 Sb., o zřízení ministerstev a jiných ústředních orgánů státní správy České socialistické republiky, ve znění pozdějších předpisů), a jako takové orgánem veřejné moci (usnesení Ústavního soudu ČSFR sp. zn. I ÚS 191/92 publikované pod č. 3 Sbírky usnesení a nálezů, 1992). Podle § 244 odst. 3 o. s. ř. se rozhodnutími správních orgánů rozumí rozhodnutí vydaná jimi ve správním řízení, jakož i další rozhodnutí, která zakládají, mění nebo ruší oprávnění a povinnosti fyzických nebo právnických osob. Doktrinární výklad uvedeného ustanovení o. s. ř. v této souvislosti zdůrazňuje, že „není důležité, jak je akt správního orgánu označen (rozhodnutí, jmenování, udělení, opatření, dohoda, usnesení, výměr, rozkaz, zřízení, výnos, potvrzení, oběžník, upozornění, výzva, příkaz, výpověď, oznámení, souhlas, stvrzenka, výmaz a jiné). Podstatné je, zda správní úřad takovým aktem autoritativním a právní moci schopným způsobem zasáhl do právní sféry fyzické nebo právnické osoby. Vždy je rozhodující věcný obsah aktu a nikoli jeho formální označení.“ (J. Bureš, L. Drápal, M. Mazanec, Občanský soudní řád, Komentář, 2. vydání, Praha 1996, s. 661).

V předmětné věci došlo vyjádřením nesouhlasu Ministerstva ze dne 15. listopadu 1995 č. j. 316/4-60/Kr, kterým byla podle § 22 odst. 4 zákona č. 72/1994 Sb., ve znění pozdějších předpisů, zamítnuta žádost o udělení souhlasu s prodejem bytů ozbrojených složek v domech ve vlastnictví města Kroměříže, k vydání aktu správního orgánu, jímž bylo autoritativním a právní moci schopným způsobem omezeno vlastnické právo města Kroměříže. Z hlediska svého předmětu tudíž ústavní stížnost splňuje podmínku vyžadovanou čl. 87 odst. 1 písm. d) Ústavy a § 72 odst. 1 písm. a) zákona č. 182/1993 Sb., protože směřuje proti pravomocnému rozhodnutí správního orgánu.

Podle § 75 odst. 1 zákona o Ústavním soudu je ústavní stížnost nepřipustná, jestliže stěžovatel nevyčerpal všechny procesní prostředky, které mu zákon k ochraně práva poskytuje. Za takové v předmětné věci nutno považovat rozklad podle § 61 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), a až následně (§ 247 odst. 2 o. s. ř.) žalobu proti rozhodnutí správního orgánu podle § 247 a násl. o. s. ř.

Stěžovatel však ústavní stížnost opírá o § 75 odst. 2 písm. a) zákona č. 182/1993 Sb.

Rozhodnutí Ministerstva ze dne 15. listopadu 1995 č. j. 316/4-60/Kr, kterým byla podle § 22 odst. 4 zákona č. 72/1994 Sb., ve znění pozdějších předpisů, zamítnuta žádost o udělení souhlasu s prodejem bytů ozbrojených složek v domech ve vlastnictví města Kroměříže, bylo doručeno dne 21. listopadu 1995, přičemž nabylo právní moci marným uplynutím 15denní lhůty pro podání rozkladu. Ústavní stížnost byla Ústavnímu soudu podána osobně dne 16. ledna 1996.

Při dodržení jednorroční lhůty vyžadované ustanovením § 75 odst. 2 písm. a) zákona č. 182/1993 Sb. podmínkou druhou pro přijetí ústavní stížnosti, která nesplňuje předpoklady přípustnosti podle odstavce 1 citovaného ustanovení, je skutečnost, že svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Tuto skutečnost nutno spatřovat v požadavku obecného dosahu rozhodnutí v dané věci, přičemž sama obecnost dosahu není podmínkou dostatečnou. V zákonné skutkové podstatě obsažené v ustanovení § 75 odst. 2 písm. a) zákona č. 182/1993 Sb. je zakotven i znak podstatného přesahování svým významem vlastních zájmů stěžovatele. Posouzení jeho naplnění závisí na akcentu, jež Ústavní soud klade na obecné důsledky rozhodnutí o dotčeném základním právu či svobodě.

V posuzovaném případě dospěl Ústavní soud k závěru o naplnění uvedených znaků ustanovení § 75 odst. 2 písm. a) zákona č. 182/1993 Sb.

Obecnost dosahu posuzovaného případu vyplývá jednak z návrhu na zrušení ustanovení § 22 odst. 4 zákona č. 72/1994 Sb., ve znění zákona č. 273/1994 Sb., a ustanovení § 7 odst. 3 zákona ČNR č. 102/1992 Sb., jednak z příloh doplnění ústavní stížnosti ze dne 22. března 1996. Vzhledem k vydání přípisu náčelníka Vojenské ubytovací a stavební správy Brno č. j. 55911 ze dne 23. ledna 1995, ve kterém je sdělováno, že Ministerstvem bylo přijato opatření omezující vydání souhlasu k uzavření smlouvy o převodu vlastnictví k bytům ozbrojených složek, s výjimkou posádek, které se ruší a byty jsou uvolňovány ve prospěch civilního sektoru, neodůvodňuje konstatování ministra obrany ve vyjádření ze dne 26. března 1996, že žádosti obcí a měst o povolení privatizace služebního bytového fondu nebyly Ministerstvu předloženy, závěr opačný. Konečně podstatnost přesahování ústavní stížnosti svým významem zájmů stěžovatele spatřuje Ústavní soud v důležitosti stanovení hranic ústavně přípustného omezení vlastnického práva v demokratickém právním státě založeném na úctě k právům a svobodám člověka a občana, a tím v oblasti ekonomické na principu tržního hospodářství.

Vzhledem k uvedeným závěrům, k nimž Ústavní soud při posuzování předmětné ústavní stížnosti dospěl, jakož i s ohledem na skutečnost, že spolu s ústavní stížností byl navrhovatelem podán, v souladu s § 74 zákona č. 182/1993 Sb., i návrh na zrušení ustanovení právního předpisu, Ústavní soud podle § 78 odst. 1 citovaného zákona usnesením ze dne 24. dubna 1996 řízení o ústavní stížnosti přerušil.

III.

Podle § 42 odst. 3 a § 69 zákona č. 182/1993 Sb. zaslal Ústavní soud předmětný návrh Poslanecké sněmovně. Ve svém vyjádření ze dne 4. června 1996 (Ústavnímu soudu doručeném dne 10. června 1996) předseda Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky PhDr. Milan Uhde potvrdil, a to v souladu s požadavky obsaženými v ustanovení § 68 odst. 2 zákona č. 182/1993 Sb., že oba napadené zákony byly schváleny potřebnou většinou poslanců České národní rady, resp. Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky (zákon ČNR č. 102/1992 Sb. dne 5. března 1992, zákon č. 72/1994 Sb. dne 1. května 1994), byly podepsány příslušnými ústavními činiteli a řádně vyhlášeny. Ve vyjádření předsedy Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky je obsaženo stanovisko, že zákonodárny sbor při přijímání napadených zákonů jednal v přesvědčení o jejich souladu s platnou ústavou a právním řádem. Dále se v něm uvádí, že zmíněnými zákony nedošlo k neoprávněnému zásahu do vlastnického práva již proto, že podmínku písemného doporučení orgánů ozbrojených složek a příslušných ministerstev k uzavření smlouvy o nájmu a podmínku předchozího souhlasu příslušných orgánů ozbrojených složek nebo příslušných ministerstev k uzavření smlouvy o převodu vlastnictví stanovil zákon, což je ve vyjádření považováno za konformní s platnou ústavou a právním řádem.

IV.

Návrhem napadená ustanovení obou zákonů zakotvují omezení vlastnického práva k bytům ozbrojených složek za účelem zabezpečení bytových potřeb osob působících v rezortech garantujících obranu státu a ochranu veřejného pořádku. Tak podle § 22 odst. 4 zákona č. 72/1994 Sb., ve znění zákona č. 273/1994 Sb., smlouvu o převodu vlastnictví bytu ozbrojených složek lze uzavřít jen s předchozím souhlasem příslušných orgánů ozbrojených složek nebo příslušných ministerstev. Dle ustanovení § 7 odst. 3 zákona ČNR č. 102/1992 Sb. smlouvu o nájmu bytu ozbrojených složek lze uzavřít jen na základě písemného doporučení orgánů ozbrojených složek a ministerstev uvedených v odstavci 1 písm. c) a v § 8 tohoto zákona.

Jak bylo již uvedeno, návrh na zrušení ustanovení § 22 odst. 4 zákona č. 72/1994 Sb., ve znění zákona č. 273/1994 Sb., a § 7 odst. 3 zákona ČNR č. 102/1992 Sb. se opírá o námitku porušení ústavního práva na samosprávu podle čl. 8 a 104 Ústavy a práva vlastnického garantovaného čl. 11 Listiny.

Protože podle čl. 11 odst. 1 Listiny má vlastnické právo všech vlastníků stejný zákonný obsah a ochranu, v kontextu s napadenými zákonnými ustanoveními byla argumentace navrhovatele ohledně dotčení práva na samosprávu podle čl. 8 a 104 Ústavy shledána Ústavním soudem irelevantní.

Ústavní rámec možného omezení vlastnického práva je obsažen v ustanovení čl. 11 odst. 3 až 5 Listiny. Omezení dispozičního oprávnění vlastníka uvedenými zákonnými ustanoveními nelze podřadit pod odstavce 3 a 5 citovaného ustanovení Listiny, jelikož se nejedná o úpravu daní a poplatků a ani o ochranu zákonem chráněných obecných zájmů před zneužitím vlastnického práva. Ustanovení § 22 odst. 4 zákona č. 72/1994 Sb., ve znění zákona č. 273/1994 Sb., a § 7 odst. 3 zákona ČNR č. 102/1992 Sb. je tudíž nutno posuzovat s ohledem na čl. 11 odst. 4 Listiny.

K omezení základního práva nebo svobody v demokratickém právním státě může dojít ve dvou případech (viz nález Ústavního soudu ve věci sp. zn. Pl. ÚS 4/94).

Ústavní úprava základního práva či svobody v některých případech výslovně zmocňuje zákonodárce, aby za určitých podmínek, resp. z hlediska ústavně vymezených cílů zákonem základní právo či svobodu omezil (např. čl. 12 odst. 3, čl. 14 odst. 3, čl. 16 odst. 4, čl. 17 odst. 4, čl. 19 odst. 2, čl. 20 odst. 3 Listiny) nebo stanovil jeho obsah (čl. 41 odst. 1 Listiny). Ústavní prostor tohoto postupu zákonodárce je přitom určen požadavkem šetření podstaty a smyslu omezovaného nebo vymezovaného základního práva, resp. svobody (čl. 4 odst. 4 Listiny).

K omezení základních práv či svobod, i když jejich ústavní úprava omezení nepředpokládá, může dojít v případě jejich kolize nebo v případě kolize s jinou ústavně chráněnou hodnotou, jež nemá povahu základního práva a svobody (veřejný statek).

Ústavní úprava postavení jedince ve společnosti obsahuje ochranu individuálních práv a svobod, jakož i ochranu veřejných statků. Rozdíl mezi nimi spočívá v jejich distributivnosti. Pro veřejné statky je typické, že prospěch z nich je nedělitelný a lidé nemohou být vyloučeni z jeho požívání. Příklady veřejných statků jsou národní bezpečnost, veřejný pořádek, zdravé životní prostředí. Veřejným statkem se tudíž určitý aspekt lidské existence stává za podmínky, kdy není možno jej pojmově, věcně i právně rozložit na části a tyto přiřadit jednotlivcům jako podíly. (K pojmu veřejné statky v ekonomické literatuře viz např. P. A. Samuelson – W. Nordhaus, *Ekonomie*, Praha 1991, s. 770 – 771, 982; v literatuře právníce např. J. Raz, *Right-Based Moralities*, in: *Theories of Rights*, (Ed. J. Waldron), Oxford 1984, s. 187; R. Alexy, *Recht, Vernunft, Diskurs. Studien zur Rechtsphilosophie*, Frankfurt a. M. 1995, s. 239 a násl.)

Pro základní práva a svobody je, na rozdíl od veřejných statků, typická jejich distributivnost. Aspekty lidské existence, jakými jsou např. osobní svoboda, svoboda projevu, účast v politickém dění a s tím spjaté volební

právo, právo zastávat veřejné funkce, právo sdružovat se v politických stranách atd., lze pojmově, věcně i právně členit na části a tyto přiřadit jednotlivcům.

V případě kolize je nutné stanovit podmínky, za jejichž splnění má prioritu jedno základní právo či svoboda, a za splnění kterých jiné, resp. určitý veřejný statek. Základní je v této souvislosti maxima, podle které základní právo či svobodu lze omezit pouze v zájmu jiného základního práva či svobody nebo veřejného statku.

Vzájemné zvažování kolidujících základních práv a svobod nebo veřejných statků spočívá v následujících kritériích:

Prvním je kritérium vhodnosti, tj. posuzování toho, zdali institut omezující určité základní právo umožňuje dosáhnout sledovaný cíl (ochranu jiného základního práva nebo veřejného statku). Druhým kritériem vzájemného zvažování základních práv a svobod je kritérium potřebnosti spočívající v porovnávání legislativního prostředku omezujícího základní právo, resp. svobodu s jinými opatřeními umožňujícími dosáhnout stejného cíle, avšak nedotýkajícími se základních práv a svobod, resp. dotýkajícími se jich v menší intenzitě. Třetím kritériem je porovnání závažnosti obou kolidujících základních práv nebo veřejných statků. Tato základní práva, resp. veřejné statky jsou prima facie rovnocenná. Porovnávání závažnosti kolidujících základních práv, resp. veřejných statků (po splnění podmínky vhodnosti a potřebnosti) spočívá ve zvažování empirických, systémových, kontextových i hodnotových argumentů. Empirickým argumentem lze chápat faktickou závažnost jevu, jenž je spojen s ochranou určitého základního práva. Systémový argument znamená zvažování smyslu a zařazení dotčeného základního práva či svobody v systému základních práv a svobod. Kontextovým argumentem lze rozumět další negativní dopady omezení jednoho základního práva v důsledku upřednostnění jiného. Hodnotový argument představuje zvažování pozitiv kolidujících základních práv vzhledem k akceptované hierarchii hodnot.

Součástí porovnávání závažnosti kolidujících základních práv je rovněž zvažování využití právních institutů minimalizujících argumenty podložené zásah do jednoho z nich.

V případě závěru o opodstatněnosti priority jednoho před druhým ze dvou kolidujících základních práv, resp. veřejných statků je nutnou podmínkou konečného rozhodnutí rovněž využití všech možností minimalizace zásahu do jednoho z nich. Tento závěr lze odvodit i z ustanovení čl. 4 odst. 4 Listiny, a sice v tom smyslu, že základních práv a svobod musí být šetřeno nejenom při používání ustanovení o mezích základních práv a svobod, nýbrž analogicky rovněž v případě jejich omezení v důsledku jejich vzájemné kolize.

Při posuzování návrhu na kontrolu norem nutno v první řadě zodpovědět otázku, zdali omezení vlastnického práva podle ustanovení § 22 odst. 4 zákona č. 72/1994 Sb., ve znění zákona č. 273/1994 Sb., a § 7 odst. 3 zákona ČNR č. 102/1992 Sb. spadá pod nucené omezení, k němuž zákonodárce zmocňuje ústavní úprava v čl. 11 odst. 4 Listiny (a tudíž musí splňovat v něm obsažené podmínky), nebo je nutno jej hodnotit jako omezení na základě kolize s jiným Ústavou chráněným veřejným statkem (obranou státu a ochranou veřejného pořádku).

Nucené omezení vlastnického práva, jež musí splňovat podmínky čl. 11 odst. 4 Listiny, je dvojího druhu:

Prvním je povinnost strpět použití vlastněné věci ve stavu nouze nebo v naléhavém veřejném zájmu, a to na nezbytnou dobu v nezbytné míře, nelze-li dosáhnout účelu omezení vlastnického práva jinak. (Zákonná úprava této první alternativy nuceného omezení vlastnického práva ve smyslu čl. 11 odst. 4 Listiny je obsažena v § 128 odst. 1 občanského zákoníku).

Druhou z možností nuceného omezení vlastnického práva dle čl. 11 odst. 4 Listiny je takové jeho omezení, jehož účel je totožný s účely vyvlastnění. [Zákonná úprava této alternativy nuceného omezení vlastnického práva ve smyslu čl. 11 odst. 4 Listiny je obsažena v § 128 odst. 2 občanského zákoníku a v § 109 odst. 1 a v § 110 odst. 3 zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů. Podle citovaného ustanovení stavebního zákona: „cílem vyvlastnění je dosáhnout přechodu, popřípadě omezení vlastnického práva k pozemkům a stavbám, nebo zřízení, zrušení, popřípadě omezení práva věcného břemene k pozemkům a stavbám“, přičemž „je-li možno dosáhnout účelu vyvlastnění pouze omezením práva, nelze právo odejmout v plném rozsahu“.]

Omezení vlastnického práva podle ustanovení § 22 odst. 4 zákona č. 72/1994 Sb., ve znění zákona č. 273/1994 Sb., a § 7 odst. 3 zákona ČNR č. 102/1992 Sb. není spjato se stavem nouze a jím zamýšlený účel zabezpečení veřejného zájmu nelze posuzovat jako naléhavý. Tento účel dále není shodný s účely vyvlastnění. Z uvedených důvodů nelze omezení vlastnického práva podle ustanovení § 22 odst. 4 zákona č. 72/1994 Sb., ve znění zákona č. 273/1994 Sb., a § 7 odst. 3 zákona ČNR č. 102/1992 Sb. posuzovat z pohledu čl. 11 odst. 4 Listiny (a tudíž v něm obsažených podmínek) a nutno je kvalifikovat z hledisek přípustnosti omezení základního práva, resp. svobody v případě jeho, resp. její kolize s jiným základním právem, resp. svobodou nebo s veřejným statkem.

Kritérium vhodnosti, tj. posouzení toho, zdali institut omezující určité základní právo umožňuje dosáhnout sledovaný cíl (zabezpečení bytových potřeb osob působících v rezortech garantujících obranu státu a ochranu veřejného pořádku) ustanovení § 22 odst. 4 zákona č. 72/1994 Sb., ve znění zákona č. 273/1994 Sb., a § 7 odst. 3 zákona ČNR č. 102/1992 Sb. splňuje.

Kritérium potřebnosti spočívající v porovnávání legislativního prostředku omezujícího základní právo, resp. svobodu s jinými opatřeními umožňujícími dosáhnout stejného cíle, avšak nedotýkajícími se základních práv a svobod, resp. dotýkajícími se jich v menší intenzitě napadená ustanovení nesplňují. Zabezpečení bytových potřeb osob působících v rezortech garantujících obranu státu a ochranu veřejného pořádku lze dosáhnout i jinými postupy než postupem podle § 22 odst. 4 zákona č. 72/1994 Sb., ve znění zákona č. 273/1994 Sb., nebo podle § 7 odst. 3 zákona ČNR č. 102/1992 Sb. (např. institutem věcného břemene, adaptací vhodných nemovitostí ve státním vlastnictví, koupí bytů do státního vlastnictví nebo výstavbou bytů pro účely bydlení příslušníků ozbrojených složek atd.).

Jelikož ustanovení § 22 odst. 4 zákona č. 72/1994 Sb., ve znění zákona č. 273/1994 Sb., nesplňuje podmínky omezení základního práva, resp. svobody v důsledku jeho kolize s jiným základním právem, resp. svobodou nebo veřejným statkem, Ústavní soud dospěl k závěru o jeho rozporu s čl. 11 odst. 1 Listiny a rozhodl proto o jeho zrušení.

Za účelem poskytnutí času zákonodárci i exekutivě pro ústavně konformní řešení problematiky zabezpečení bydlení příslušníků ozbrojených složek, ve shodě s ustanovením § 70 odst. 1 zákona č. 182/1993 Sb., posunul Ústavní soud den účinnosti výroku zrušujícího ustanovení § 22 odst. 4 zákona č. 72/1994 Sb., ve znění zákona č. 273/1994 Sb., na den 1. listopad 1997.

Protože podle § 74 zákona č. 182/1993 Sb. je podmínkou podání návrhu na zrušení ustanovení zákona, spojeného s ústavní stížností, jeho uplatnění, v důsledku něhož nastala skutečnost, jež je předmětem ústavní stížnosti, což v případě § 7 odst. 3 zákona ČNR č. 102/1992 Sb. nebylo splněno, nezbylo Ústavnímu soudu, než návrh na zrušení uvedeného ustanovení odmítnout dle § 43 odst. 1 písm. f) zákona č. 182/1993 Sb. jako nepřípustný. V této situaci je odstranění rozporu v právním řádu, vzniklého zrušením pouze jednoho ze dvou zákonných ustanovení, která jsou v rozporu s ústavními zákony, resp. mezinárodními smlouvami podle čl. 10 Ústavy, úkolem demokratického zákonodávce.

Předseda Ústavního soudu České republiky:

JUDr. Kessler v. r.

Práva na uvedení odlišného stanoviska k bodu 1 nálezu v protokolu o jednání a na jeho připojení k rozhodnutí s uvedením svého jména podle § 14 zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, využila soudkyně Ústavního soudu České republiky JUDr. Ivana Janů.

281

SDĚLENÍ

Ministerstva zahraničních věcí

Ministerstvo zahraničních věcí sděluje, že dne 4. prosince 1995 byla v Praze podepsána Smlouva mezi vládou České republiky a Švýcarskou spolkovou radou o zamezení dvojího zdanění v oboru daní z příjmu a z majetku.

Se Smlouvou vyslovil souhlas Parlament České republiky a prezident republiky ji ratifikoval. Ratifikační listiny byly vyměněny v Bernu dne 23. října 1996.

Smlouva na základě svého článku 28 odst. 2 vstoupila v platnost dnem 23. října 1996. Tímto dnem pozbyla platnosti ve vztazích mezi Českou republikou a Švýcarskou konfederací Dohoda mezi Československou socialistickou republikou a Švýcarskou konfederací o vzájemném osvobození leteckých podniků od zdanění, sjednaná výměnou nót ze dne 26. dubna 1960, vyhlášená pod č. 8/1993 Sb.

České znění Smlouvy se vyhláší současně. Do anglického znění Smlouvy, jež je pro její výklad rozhodné, lze nahlédnout na Ministerstvu zahraničních věcí a Ministerstvu financí.

SMLOUVA

mezi vládou České republiky a Švýcarskou spolkovou radou o zamezení dvojího zdanění v oboru daní z příjmu a z majetku

Vláda České republiky a Švýcarská spolková rada,
přejíce si uzavřít smlouvu o zamezení dvojího
zdanění v oboru daní z příjmu a z majetku,
se dohodly takto:

Článek 1

Osoby, na které se Smlouva vztahuje

Tato smlouva se vztahuje na osoby, které mají
bydliště či sídlo v jednom nebo obou smluvních stá-
tech (rezidenti).

Článek 2

Daně, na které se Smlouva vztahuje

1. Tato smlouva se uplatňuje na daně z příjmu
a z majetku, ukládané jménem každého ze smluvních
států nebo jeho nižších správních útvarů nebo místních
úřadů, ať je způsob vybírání jakýkoliv.

2. Za daně z příjmu a z majetku se považují všech-
ny daně vybírané z celkového příjmu, z veškerého
majetku nebo z částí příjmu nebo majetku, včetně
daní ze zisku ze zřízení movitého nebo nemovitého
majetku, daní z celkového objemu mezd či platů vy-
plácených podniky a rovněž daní z přírůstku majetku.

3. Současné daně, na které se Smlouva vztahuje,
jsou zejména:

- a) v České republice:
 - (i) daň z příjmů fyzických osob;
 - (ii) daň z příjmů právnických osob;
 - (iii) daň z nemovitostí;(dále nazývané „česká daň“);
- b) ve Švýcarsku:
 - spolkové, kantonální a obecní daně
 - (i) z příjmu (celkového příjmu, příjmu z výděлку,
příjmu z kapitálu, průmyslových a obchod-
ních zisků, kapitálových zisků a ostatních
částí příjmu);
 - (ii) z majetku (celkového majetku, movitého
a nemovitého majetku, obchodních aktiv, vy-
pláceného majetku a rezerv a ostatních částí
majetku);(dále nazývané „švýcarská daň“).

4. Tato smlouva se bude rovněž vztahovat na ja-
kékoli stejné nebo v zásadě podobné daně, které bu-
dou ukládány po dni podpisu této smlouvy vedle nebo
místo současných daní. Příslušné úřady smluvních
států si vzájemně sdělí podstatné změny, které budou
provedeny v jejich příslušných daňových zákonech.

5. Tato smlouva se nebude vztahovat na daně vy-
bírané srážkou u zdroje z výher v loterii.

Článek 3

Všeobecné definice

1. Pro účely této smlouvy, pokud souvislost ne-
vyžaduje odlišný výklad:

- a) výrazy „jeden smluvní stát“ a „druhý smluvní
stát“ označují podle souvislosti Českou repu-
bliku nebo Švýcarsko;
- b) výraz „osoba“ zahrnuje fyzickou osobu, společ-
nost a všechna jiná sdružení osob;
- c) výraz „společnost“ označuje jakoukoliv právnic-
kou osobu nebo nositele práv, považovaného pro
účely zdanění za právnickou osobu;
- d) výrazy „podnik jednoho smluvního státu“
a „podnik druhého smluvního státu“ označují
podnik provozovaný rezidentem jednoho smluv-
ního státu a podnik provozovaný rezidentem dru-
hého smluvního státu;
- e) výraz „státní příslušník“ označuje:
 - (i) každou fyzickou osobu, která má státní ob-
čanství některého smluvního státu;
 - (ii) každou právnickou osobu, osobní společnost
a sdružení zřízené podle práva platného
v některém smluvním státě;
- f) výraz „mezinárodní doprava“ označuje jakouko-
liv dopravu lodí, člunem nebo letadlem, která je
provozována podnikem, jehož místo skutečného
vedení je umístěno v jednom smluvním státě, vy-
jma případů, kdy doprava lodí, člunem nebo leta-
dlem je uskutečňována jen mezi místy v druhém
smluvním státě;
- g) výraz „příslušný úřad“ označuje:
 - (i) v případě České republiky ministra financí
nebo jeho zmocněného zástupce;
 - (ii) v případě Švýcarska ředitele Spolkového da-
ňového úřadu nebo jeho zmocněného zá-
stupce.

2. Pro aplikaci této smlouvy smluvním státem
bude mít každý výraz, který v ní není definován, ta-
kový význam, jenž mu náleží podle práva tohoto státu,
které upravuje daně, na něž se vztahuje tato smlouva,
pokud souvislost nevyžaduje odlišný výklad.

Článek 4

Rezident

1. Pro účely této smlouvy výraz „rezident jed-
noho smluvního státu“ označuje každou osobu, která
je podle práva tohoto státu podrobena v tomto státě
zdanění z důvodu svého bydliště, stálého pobytu, mís-
ta vedení nebo jakéhokolí jiného kritéria podobného
druhu.

2. Jestliže fyzická osoba je podle ustanovení od-
stavce 1 rezidentem v obou smluvních státech, bude její
postavení určeno následujícím způsobem:

- a) bude považována za rezidenta toho státu, ve kterém má stálý byt; jestliže má stálý byt v obou státech, bude považována za rezidenta v tom státě, ke kterému má užší osobní a hospodářské vztahy (středisko životních zájmů);
- b) jestliže nemůže být určeno, ve kterém státě má tato osoba středisko svých životních zájmů, nebo jestliže nemá stálý byt v žádném státě, bude považována za rezidenta v tom státě, ve kterém se obvykle zdržuje;
- c) jestliže se obvykle zdržuje v obou státech nebo v žádném z nich, bude považována za rezidenta v tom státě, jehož je státním příslušníkem;
- d) jestliže je státním příslušníkem obou států nebo žádného z nich, upraví příslušné úřady smluvních států tuto otázku vzájemnou dohodou.

3. Jestliže osoba, jiná než osoba fyzická, je podle ustanovení odstavce 1 rezidentem v obou smluvních státech, bude považována za rezidenta v tom státě, v němž se nachází místo jejího skutečného vedení.

Článek 5

Stálá provozovna

1. Pro účely této smlouvy výraz „stálá provozovna“ označuje trvalé zařízení pro podnikání, jehož prostřednictvím podnik vykonává zcela nebo zčásti svoji činnost.

2. Výraz „stálá provozovna“ zahrnuje obzvláště:

- a) místo vedení;
- b) závod;
- c) kancelář;
- d) továrnu;
- e) dílnu; a
- f) důl, naleziště nafty nebo plynu, lom nebo jakékoli jiné místo, kde se těží přírodní zdroje.

3. Staveniště, stavba nebo montážní projekt tvoří stálou provozovnu, pouze trvá-li déle než dvanáct měsíců.

4. Bez ohledu na předcházející ustanovení tohoto článku se předpokládá, že výraz „stálá provozovna“ nezahrnuje:

- a) zařízení, které se využívá pouze k uskladnění, vystavení nebo dodání zboží patřícího podniku;
- b) zásobu zboží patřícího podniku, která se udržuje pouze za účelem uskladnění, vystavení nebo dodání;
- c) zásobu zboží patřícího podniku, která se udržuje pouze za účelem zpracování jiným podnikem;
- d) trvalé zařízení pro podnikání, které se udržuje pouze za účelem nákupu zboží nebo shromažďování informací pro podnik;
- e) trvalé zařízení pro podnikání, které se udržuje pro podnik pouze za účelem reklamy, poskytování informací, vědeckého výzkumu nebo podobných činností, které mají pro podnik přípravný nebo pomocný charakter;
- f) trvalé zařízení pro podnikání, které se udržuje

pouze k výkonu jakéhokoliv spojení činností uvedených pod písmeny a) až e), pokud celková činnost trvalého zařízení, vyplývající z tohoto spojení, má přípravný nebo pomocný charakter.

5. Jestliže, bez ohledu na ustanovení odstavců 1 a 2, osoba – jiná než nezávislý zástupce, na kterého se vztahuje odstavec 6 – jedná ve smluvním státě na účet podniku a má k dispozici a obvykle používá plnou moc k uzavírání smluv jménem podniku, má se za to, že tento podnik má stálou provozovnu v tomto státě ve vztahu ke všem činnostem, které tato osoba provádí pro podnik, pokud činnosti této osoby nejsou omezeny na činnosti uvedené v odstavci 4, které, pokud by byly uskutečňovány prostřednictvím trvalého zařízení pro podnikání, by nečinily z tohoto trvalého zařízení pro podnikání stálou provozovnu podle ustanovení tohoto odstavce.

6. Nemá se za to, že podnik má stálou provozovnu ve smluvním státě jenom proto, že v tomto státě vykonává svoji činnost prostřednictvím makléře, generálního komisionáře nebo jiného nezávislého zástupce, pokud tyto osoby jednají v rámci své řádné činnosti.

7. Skutečnost, že společnost, která je rezidentem v jednom smluvním státě, ovládá společnost nebo je ovládána společností, která je rezidentem v druhém smluvním státě nebo která vykonává svoji činnost v tomto druhém státě (ať prostřednictvím stále provozovny nebo jinak), nečiní sama o sobě z kterékoli této společnosti stálou provozovnu druhé společnosti.

Článek 6

Příjmy z nemovitého majetku

1. Příjmy, které pobírá rezident jednoho smluvního státu z nemovitého majetku (včetně příjmů ze zemědělství a lesnictví) umístěného ve druhém smluvním státě, mohou být zdaněny v tomto druhém státě.

2. Výraz „nemovitý majetek“ má takový význam, jaký má podle zákonů smluvního státu, v němž je tento majetek umístěn. Výraz zahrnuje v každém případě příslušenství nemovitého majetku, živý a mrtvý inventář užívaný v zemědělství a lesnictví, práva, pro která platí ustanovení občanského práva vztahující se na pozemky, právo požívání nemovitého majetku a práva na proměnlivé nebo pevné platby za těžení nebo za přivolení k těžení nerostných ložisek, pramenů a jiných přírodních zdrojů; lodě, čluny a letadla se nepovažují za nemovitý majetek.

3. Ustanovení odstavce 1 platí pro příjmy plynoucí z přímého užívání, nájmu nebo každého jiného způsobu užívání nemovitého majetku.

4. Ustanovení odstavců 1 a 3 platí rovněž pro příjmy z nemovitého majetku podniku a pro příjmy z nemovitého majetku užívaného k výkonu nezávislého povolání.

Článek 7

Zisky podniků

1. Zisky podniku jednoho smluvního státu podléhají zdanění jen v tomto státě, pokud podnik nevy-

konává svoji činnost v druhém smluvním státě prostřednictvím stálé provozovny, která je tam umístěna. Jestliže podnik vykonává svoji činnost tímto způsobem, mohou být zisky podniku zdaněny v tomto druhém státě, avšak pouze v takovém rozsahu, v jakém je lze přičítat této stálé provozovně.

2. Jestliže podnik jednoho smluvního státu vykonává svoji činnost v druhém smluvním státě prostřednictvím stálé provozovny, která je tam umístěna, přisuzují se s výhradou ustanovení odstavce 3 v každém smluvním státě této stálé provozovně zisky, které by byla mohla docílit, kdyby byla jako samostatný podnik vykonávala stejné nebo obdobné činnosti za stejných nebo obdobných podmínek a byla zcela nezávislá ve styku s podnikem, jehož je stálou provozovnou.

3. Při výpočtu zisků stálé provozovny se povoluje odečíst náklady podniku, vynaložené pro účely této stálé provozovny včetně výloh vedení a všeobecných správních výloh takto vynaložených, ať vznikly ve státě, v němž je tato stálá provozovna umístěna, či jinde.

4. Jestliže je v některém smluvním státě obvyklé stanovit zisky, které mají být přičteny stálé provozovně, na základě rozdělení celkových zisků podniku jeho různým částem, nic v odstavci 2 nevylučuje, aby tento smluvní stát stanovil zisky, jež mají být zdaněny tímto obvyklým rozdělením; použitý způsob rozdělení zisků musí být však takový, aby výsledek byl v souladu se zásadami stanovenými v tomto článku.

5. Stálé provozovně se nepřičtou žádné zisky z důvodu, že pouze nakupovala zboží pro podnik.

6. Pro účely předchozích odstavců budou zisky, které se mají přičíst stálé provozovně, stanoveny každý rok stejným způsobem, pokud neexistuje pádný a dostatečný důvod pro jiný postup.

7. Jestliže zisky zahrnují části příjmu, o nichž se pojednává odděleně v jiných člancích této smlouvy, nebudou ustanovení oněch článků dotčena ustanoveními tohoto článku.

Článek 8

Lodní a letecká doprava

1. Zisky z provozování lodí, člunů nebo letadel v mezinárodní dopravě podléhají zdanění jen ve smluvním státě, ve kterém je umístěno sídlo skutečného vedení podniku.

2. Jestliže sídlo skutečného vedení podniku lodní dopravy je na palubě lodi nebo člunu, považuje se za umístěné ve smluvním státě, ve kterém se nachází domovský přístav této lodi nebo člunu, nebo není-li takový domovský přístav, ve smluvním státě, v němž je provozovatel lodí nebo člunu rezidentem.

3. Ustanovení odstavce 1 platí také pro zisky z účasti na poolu, společném provozu nebo mezinárodní provozní organizaci.

Článek 9

Sdružené podniky

1. Jestliže

- a) se podnik jednoho smluvního státu podílí přímo nebo nepřímo na řízení, kontrole nebo jmění podniku druhého smluvního státu, nebo
- b) tytéž osoby se přímo nebo nepřímo podílejí na řízení, kontrole nebo jmění podniku jednoho smluvního státu i podniku druhého smluvního státu,

a jestliže v těchto případech jsou mezi těmito dvěma podniky dohodnuty nebo uloženy takové podmínky v jejich obchodních nebo finančních vztazích, které se liší od podmínek, které by byly sjednány mezi podniky nezávislými, mohou jakékoliv zisky, které, nebýt těchto podmínek, by byly docíleny jedním z podniků, ale vzhledem k těmto podmínkám docíleny nebyly, být zahrnuty do zisků tohoto podniku a následně zdaněny.

2. Jestliže zisky, ze kterých byl podnik jednoho smluvního státu zdaněn v tomto státě, jsou také zahrnuty do zisků podniků druhého smluvního státu a následně zdaněny a zisky takto zahrnuté jsou zisky, které by byly docíleny tímto podnikem druhého státu, kdyby podmínky sjednané mezi podniky byly takové, jaké by byly sjednány mezi nezávislými podniky, mohou se příslušné úřady smluvních států vzájemně poradit za účelem dosažení dohody o upravení částky daně uložené ze zisků v obou smluvních státech.

3. Smluvní stát neupraví zisky podniku za okolností uvedených v odstavci 1 po uplynutí lhůty stanovené jeho vnitrostátními právními předpisy a v žádném případě po uplynutí pěti let od konce roku, v němž dosáhl podnik tohoto státu zisků, které by byly předmětem takovéto úpravy. Tento odstavec se neuplatní v případě podvodu nebo vědomého zanedbání.

Článek 10

Dividendy

1. Dividendy vyplácené společností, která je rezidentem jednoho smluvního státu, rezidentu druhého smluvního státu, mohou být zdaněny v tomto druhém státě.

2. Tyto dividendy však mohou být rovněž zdaněny ve smluvním státě, v němž je společnost, která dividendy vyplácí, rezidentem, a to podle právních předpisů tohoto státu, avšak jestliže skutečný vlastník dividend je rezidentem druhého smluvního státu, daň takto stanovená nepřesáhne:

- a) 5 procent hrubé částky dividend, jestliže skutečným vlastníkem je společnost (jiná než osobní společnost), která přímo vlastní nejméně 25 procent majetku společnosti vyplácející dividendy;
- b) 15 procent hrubé částky dividend ve všech ostatních případech.

Tento odstavec se nedotkne zdanění zisků společnosti, ze kterých jsou dividendy vypláceny.

3. Výraz „dividendy“ použitý v tomto článku označuje příjmy z akcií nebo jiných práv s podílem na zisku, s výjimkou pohledávek, jakož i příjmy z práv na společnosti, které jsou podrobeny stejnému zdanění jako příjmy z akcií podle právních předpisů toho státu, v němž je společnost, která rozdílí zisk, rezidentem.

4. Ustanovení odstavců 1 a 2 se nepoužijí, jestliže skutečný vlastník dividend, který je rezidentem v jednom smluvním státě, vykonává v druhém smluvním státě, v němž je rezidentem společnost vyplácející dividendy, průmyslovou nebo obchodní činnost prostřednictvím stále provozovny, která je tam umístěna, nebo vykonává v tomto druhém státě nezávislé povolání prostřednictvím stále základny tam umístěné a jestliže účast, pro kterou se dividendy vyplácejí, se skutečně váže k této stále provozovně nebo k této stále základně. V takovém případě se použijí ustanovení článku 7 nebo článku 14 podle toho, o jaký případ jde.

5. Jestliže společnost, která je rezidentem v jednom smluvním státě, dosahuje zisky nebo příjmy z druhého smluvního státu, nemůže tento druhý stát uvalit žádnou daň na dividendy vyplácené společností, ledaže tyto dividendy jsou vypláceny rezidentu tohoto druhého státu nebo že účast, pro kterou se dividendy vyplácejí, skutečně patří ke stále provozovně nebo stále základně, která je umístěna v tomto druhém státě, ani podrobit nerozdělené zisky společnosti dani z nerozdělených zisků, i když vyplácené dividendy nebo nerozdělené zisky pozůstávají zcela nebo zčásti ze zisků nebo z příjmů docílených v tomto druhém státě.

Článek 11

Úroky

1. Úroky mající zdroj v jednom smluvním státě a vyplácené rezidentu druhého smluvního státu podléhají zdanění pouze v tomto druhém státě, pokud je tento rezident skutečným vlastníkem úroků.

2. Výraz „úroky“ použitý v tomto článku označuje příjmy z pohledávek jakéhokoli druhu, zajištěných i nezajištěných zástavním právem na nemovitosti nebo doložkou o účasti na zisku dlužníka, a obzvláště příjmy z vládních cenných papírů a příjmy z obligací nebo dluhopisů, včetně premií a výher spojených s těmito cennými papíry, obligacemi nebo dluhopisy.

3. Ustanovení odstavce 1 se nepoužije, jestliže skutečný vlastník úroků, který je rezidentem v jednom smluvním státě, vykonává v druhém smluvním státě, v němž mají úroky zdroj, průmyslovou nebo obchodní činnost prostřednictvím stále provozovny, která je tam umístěna, nebo vykonává v tomto druhém státě nezávislé povolání prostřednictvím stále základny tam umístěné a jestliže pohledávka, ze které jsou úroky placeny, se skutečně váže k této stále provozovně nebo stále základně. V takovém případě se použijí ustanovení článku 7 nebo článku 14 podle toho, o jaký případ jde.

4. Jestliže částka úroků, které se vztahují k pohledávce, z níž jsou placeny, přesahuje v důsledku zvláštních vztahů existujících mezi plátcem a skutečným vlastníkem úroků nebo mezi oběma z nich a nějakou další osobou částku, kterou by byl smluvil plátec se skutečným vlastníkem, kdyby nebylo takových vztahů, použijí se ustanovení tohoto článku jen na tuto poslední zmíněnou částku. Částka platů, která ji přesahuje, bude v tomto případě zdaněna podle právních předpisů každého smluvního státu s přihlédnutím k ostatním ustanovením této smlouvy.

Článek 12

Licenční poplatky

1. Licenční poplatky mající zdroj v jednom smluvním státě, vyplácené rezidentu druhého smluvního státu mohou být zdaněny v tomto druhém státě.

2. Tyto licenční poplatky však mohou být zdaněny také ve smluvním státě, ve kterém je jejich zdroj, a v souladu s právními předpisy tohoto státu, ale jestliže skutečný vlastník licenčních poplatků je rezidentem druhého smluvního státu, daň takto stanovená nepřesáhne 10 procent hrubé částky licenčních poplatků.

3. Výraz „licenční poplatky“ použitý v tomto článku označuje platby jakéhokoli druhu obdržené jako náhrada za užití nebo za právo na užití jakéhokoli autorského práva k dílu literárnímu, uměleckému nebo vědeckému včetně kinematografických filmů, jakéhokoli patentu, ochranné známky, návrhu nebo modelu, plánu, tajného vzorce nebo výrobního postupu nebo za užití nebo za právo na užití průmyslového, obchodního nebo vědeckého zařízení nebo za informace, které se vztahují na zkušenosti nabyté v oblasti průmyslové, obchodní nebo vědecké.

4. Ustanovení odstavců 1 a 2 se nepoužijí, jestliže skutečný vlastník licenčních poplatků, který je rezidentem v jednom smluvním státě, vykonává v druhém smluvním státě, ve kterém mají licenční poplatky zdroj, průmyslovou nebo obchodní činnost prostřednictvím stále provozovny, která je tam umístěna, nebo vykonává nezávislé povolání prostřednictvím stále základny tam umístěné a jestliže právo nebo majetek, které dávají vznik licenčním poplatkům, se skutečně váží k této stále provozovně nebo stále základně. V tomto případě se použijí ustanovení článku 7 nebo článku 14 podle toho, o jaký případ jde.

5. Předpokládá se, že licenční poplatky mají zdroj v jednom smluvním státě, jestliže plátcem je tento stát sám, jeho nižší správní útvar, místní úřad nebo rezident tohoto státu. Jestliže však plátec licenčních poplatků, ať je nebo není rezidentem ve smluvním státě, má ve smluvním státě stálou provozovnu nebo stálou základnu, ve spojení s níž vznikla povinnost platit licenční poplatky, které jdou k tíži stále provozovně nebo stále základně, předpokládá se, že tyto licenční poplatky mají zdroj v tom smluvním státě, ve kterém je stálá provozovna nebo stálá základna umístěna.

6. Jestliže částka licenčních poplatků, které se vztahují na užití, právo nebo informaci, za které jsou placeny, přesahuje v důsledku zvláštních vztahů existujících mezi plátcem a skutečným vlastníkem nebo mezi oběma z nich a nějakou další osobou částku, kterou by byl smluvil plátec se skutečným vlastníkem, kdyby nebylo takových vztahů, použijí se ustanovení tohoto článku jen na tuto poslední zmíněnou částku. Částka platů, která ji přesahuje, bude v tomto případě zdaněna podle právních předpisů každého smluvního státu s přihlédnutím k ostatním ustanovením této smlouvy.

Článek 13

Zisky ze zcizení majetku

1. Zisky, které plynou rezidentu jednoho smluvního státu ze zcizení nemovitého majetku uvedeného v článku 6 a umístěného v druhém smluvním státě, mohou být zdaněny v tomto druhém státě.

2. Zisky ze zcizení movitého majetku, který je částí provozního majetku stále provozovny, jež má podnik jednoho smluvního státu v druhém smluvním státě, nebo movitého majetku, který patří ke stále základně, kterou rezident jednoho smluvního státu má v druhém smluvním státě k výkonu nezávislého povolání, včetně takových zisků docílených ze zcizení takové stále provozovny (samotné nebo spolu s celým podnikem) nebo takové stále základny, mohou být zdaněny v tomto druhém státě.

3. Zisky ze zcizení lodí, člunů nebo letadel provozovaných v mezinárodní dopravě nebo movitého majetku, který slouží provozu těchto lodí, člunů nebo letadel, podléhají zdanění jen ve smluvním státě, v němž je umístěno sídlo skutečného vedení podniku.

4. Zisky ze zcizení jakéhokoliv jiného majetku, než který je uveden v odstavcích 1, 2 a 3, podléhají zdanění jen ve smluvním státě, v němž je zcizitel rezidentem.

Článek 14

Nezávislá povolání

1. Příjmy, které rezident jednoho smluvního státu pobírá ze svobodného povolání nebo jiných činností nezávislého charakteru, podléhají zdanění jen v tomto státě, pokud nemá pravidelně k dispozici stálou základnu v druhém smluvním státě za účelem provozování svých činností. Jestliže má takovou stálou základnu, mohou být příjmy zdaněny ve druhém státě, avšak pouze v takovém rozsahu, který lze přičíst této stále základně.

2. Výraz „svobodné povolání“ zahrnuje obzvláště nezávislé činnosti vědecké, literární, umělecké, vychovatelské nebo učitelské, jakož i samostatné činnosti lékařů, právníků, inženýrů, architektů, dentistů a učetních znalců.

Článek 15

Zaměstnání

1. Platy, mzdy a jiné podobné odměny, které rezident jednoho smluvního státu pobírá z důvodu zaměstnání, podléhají s výhradou ustanovení článků 16, 18 a 19 zdanění jen v tomto státě, pokud zaměstnání není vykonáváno v druhém smluvním státě. Je-li tam zaměstnání vykonáváno, mohou být odměny přijaté za ně zdaněny v tomto druhém státě.

2. Odměny, které rezident jednoho smluvního státu pobírá z důvodu zaměstnání vykonávaného v druhém smluvním státě, podléhají bez ohledu na ustanovení odstavce 1 zdanění jen v prvně zmíněném státě, jestliže:

- a) příjemce se zdržuje v druhém státě po jedno nebo více období, která nepřesáhnou v úhrnu 183 dny v příslušném kalendářním roce, a

- b) odměny jsou vypláceny zaměstnavatelem nebo za zaměstnavatele, který není rezidentem v druhém státě, a

- c) odměny nejdou k tíži stále provozovně nebo stále základně, které má zaměstnavatel v druhém státě.

3. Nehledě na předchozí ustanovení tohoto článku, mohou být odměny pobírané z důvodu zaměstnání vykonávaného na palubě lodi, člunu nebo letadla provozovaného v mezinárodní dopravě zdaněny ve smluvním státě, v němž je umístěno sídlo skutečného vedení podniku.

Článek 16

Tantiémy

Tantiémy a jiné podobné platby, jež rezident jednoho smluvního státu pobírá jako člen správní rady nebo jiného obdobného orgánu společnosti, která je rezidentem v druhém smluvním státě, mohou být zdaněny v tomto druhém státě.

Článek 17

Umělci a sportovci

1. Příjmy, které pobírá rezident smluvního státu jako na veřejnosti vystupující umělec, jako divadelník, filmový, rozhlasový nebo televizní umělec nebo hudebník nebo jako sportovec z takovýchto osobně vykonávaných činností ve druhém smluvním státě, mohou být bez ohledu na ustanovení článků 14 a 15 zdaněny v tomto druhém státě.

2. Jestliže příjmy z činností osobně vykonávaných umělcem nebo sportovcem neplynou tomuto umělci nebo sportovci samému, nýbrž jiné osobě, mohou být tyto příjmy bez ohledu na ustanovení článků 7, 14 a 15 zdaněny ve smluvním státě, ve kterém umělec nebo sportovec vykonává svoji činnost.

3. Odstavce 1 a 2 se neuplatní na příjmy z činností vykonávaných umělci nebo sportovci, jestliže takovéto příjmy plynou přímo či nepřímo z podstatné části z veřejných fondů.

Článek 18

Penze

Penze a jiné podobné platy vyplácené z důvodu dřívějšího zaměstnání rezidentu jednoho smluvního státu podléhají s výhradou ustanovení článku 19 odst. 2 zdanění pouze v tomto státě.

Článek 19

Veřejné funkce

- 1. a) Platy, mzdy a ostatní podobné odměny jiné než penze vyplácené jedním smluvním státem, jeho nižším správním útvarem nebo místním úřadem fyzické osobě za služby prokazované tomuto státu, správnímu útvaru nebo úřadu podléhají zdanění pouze v tomto státě.

- b) Tyto platy, mzdy a jiné podobné odměny však podléhají zdanění pouze v druhém smluvním státě, jestliže jsou služby proka-

zovány v tomto státě a fyzická osoba, která je rezidentem tohoto státu:

- (i) je státním příslušníkem tohoto státu; nebo
- (ii) se nestala rezidentem tohoto státu pouze za účelem poskytování služeb.

2. a) Jakékoliv penze vyplácené buď přímo, nebo z fondů, které zřídil některý smluvní stát, jeho nižší správní útvar nebo místní úřad, fyzické osobě za služby prokazované tomuto státu, jeho nižšímu správnímu útvaru nebo úřadu podléhají zdanění pouze v tomto státě.

b) Tyto penze však podléhají zdanění pouze v druhém smluvním státě, jestliže fyzická osoba je rezidentem a státním příslušníkem tohoto státu.

3. Ustanovení článků 15, 16 a 18 se použijí na platy, mzdy a jiné podobné odměny a penze za služby prokazané v souvislosti s průmyslovou nebo obchodní činností prováděnou jedním ze smluvních států, jeho nižším správním útvarem nebo místním úřadem.

Článek 20

Studenti

1. Platy, které student nebo učeň, který je nebo byl bezprostředně před svým příjezdem do jednoho smluvního státu rezidentem v druhém smluvním státě a který se zdržuje v prvně zmíněném státě pouze za účelem studia nebo výcviku, dostává na úhradu nákladů výživy, studia nebo výcviku, nebudou zdaněny v tomto státě za předpokladu, že takovéto platy plynou ze zdrojů mimo tento stát.

2. Pokud jde o studijní podpory, stipendia a odměny ze zaměstnání, na které se nevztahuje odstavec 1, bude mít student nebo učeň uvedený v odstavci 1 v průběhu studia nebo výcviku právo na stejné výněti, úlevy nebo snížení daní, jaké náleží rezidentům státu, ve kterém se zdržuje.

Článek 21

Jiné příjmy

1. Příjmy rezidenta jednoho smluvního státu, ať mají zdroj kdekoli, o nichž se nepojednává v předcházejících článcích této smlouvy, podléhají zdanění pouze v tomto státě.

2. Ustanovení odstavce 1 se nepoužije na příjmy, jiné než příjmy z nemovitého majetku, který je definován v článku 6 odst. 2, jestliže příjemce takových příjmů, který je rezidentem v jednom smluvním státě, vykonává průmyslovou nebo obchodní činnost v druhém smluvním státě prostřednictvím stále provozovny tam umístěné nebo vykonává v tomto druhém státě nezávislé povolání ze stálé základny tam umístěné a jestliže právo nebo majetek, pro které se příjmy platí, jsou skutečně spojeny s takovou stálou provozovnou nebo stálou základnou. V takovém případě se použijí ustanovení článku 7 nebo článku 14 podle toho, o jaký případ jde.

Článek 22

Majetek

1. Majetek představovaný nemovitým majetkem uvedeným v článku 6, který vlastní rezident jednoho smluvního státu a který je umístěn ve druhém smluvním státě, může být zdaněn v tomto druhém státě.

2. Majetek představovaný movitým majetkem, který je částí provozního majetku stále provozovny, kterou má podnik jednoho smluvního státu ve druhém smluvním státě, nebo movitým majetkem, který přísluší ke stálé základně, kterou má rezident jednoho smluvního státu ve druhém smluvním státě k výkonu nezávislého povolání, může být zdaněn v tomto druhém státě.

3. Majetek představovaný loďmi, čluny a letadly, které jsou provozovány v mezinárodní dopravě, a movitým majetkem sloužícím k provozování takovýchto lodí, člunů a letadel podléhá zdanění pouze ve smluvním státě, ve kterém je umístěno skutečné vedení podniku.

4. Všechny ostatní části majetku rezidenta jednoho smluvního státu podléhají zdanění pouze v tomto státě.

Článek 23

Vyloučení dvojího zdanění

1. V případě České republiky bude dvojímu zdanění zamezeno následovně:

Česká republika může při ukládání daní svým rezidentům zahrnout do daňového základu, ze kterého jsou tyto daně ukládány, části příjmu nebo majetku, které v souladu s ustanoveními této smlouvy mohou být zdaněny také ve Švýcarsku, avšak povolí snížit částku daně vypočtené z tohoto základu o částku rovnající se dani zaplacené ve Švýcarsku. Částka, o které se daň sníží, však nepřesáhne tu část české daně vypočtené před jejím snížením, která poměrně připadá na příjmy nebo majetek, které mohou být v souladu s ustanoveními této smlouvy zdaněny ve Švýcarsku.

Jestliže jsou v souladu s jakýmkoliv ustanovením této smlouvy příjmy, které pobírá, nebo majetek, který vlastní rezident České republiky, vyjmuty ze zdanění, může Česká republika při výpočtu částky daně z ostatních příjmů nebo z majetku takového rezidenta zohlednit vyňaté příjmy nebo majetek.

2. V případě Švýcarska bude dvojímu zdanění zamezeno následovně:

a) Jestliže rezident Švýcarska pobírá příjmy nebo vlastní majetek, který v souladu s ustanoveními této smlouvy může být zdaněn v České republice, Švýcarsko vyjme s výhradou ustanovení písmene b) takové příjmy nebo majetek ze zdanění, může však při výpočtu částky daně z ostatních příjmů nebo z majetku takového rezidenta použít sazbu daně, která by byla použita, kdyby vyjmuté příjmy nebo majetek nebyly takto vyjmuty. Avšak za předpokladu, že se vynětí použije na penze, které jsou uvedeny v článku 19, pouze pokud je zdanění těchto penzí Českou republikou prokázáno.

b) Jestliže rezident Švýcarska pobírá dividendy nebo licenční poplatky, které v souladu s ustanoveními článku 10 nebo 12 mohou být zdaněny v České republice, povolí Švýcarsko na základě žádosti úlevu tomuto rezidentu. Úleva může sestávat z:

- (i) odpočtu z daně z příjmu tohoto rezidenta v částce rovnající se dani ukládané v České republice v souladu s ustanoveními článku 10 nebo 12; takový odpočet však nepřesáhne tu část švýcarské daně vypočtené před tímto odpočtem, která je přiměřená příjmům, jež mohou být zdaněny v České republice; nebo
- (ii) paušálního snížení švýcarské daně určené standardními formuláři, které se vztahují k obecným principům o úlevách, o kterých pojednává bod (i); nebo
- (iii) částečného vynětí těchto dividend nebo licenčních poplatků ze švýcarské daně, v každém případě sestávajícího alespoň z odpočtu daně ukládané v České republice z hrubé částky dividend nebo licenčních poplatků.

Švýcarsko určí použitelnou úlevu a upraví postup v souladu se švýcarskými ustanoveními, která se vztahují k provádění mezinárodních dohod Švýcarské konfederace o zamezení dvojího zdanění.

Článek 24

Zákaz diskriminace

1. Státní příslušníci jednoho smluvního státu nebudou podrobeni v druhém smluvním státě žádnému zdanění nebo povinností s ním spojeným, které jsou jiné nebo tíživější než zdanění a s ním spojené povinnosti, kterým jsou nebo mohou být podrobeni státní příslušníci tohoto druhého státu, kteří jsou ve stejné situaci. Toto ustanovení se bez ohledu na ustanovení článku 1 uplatní rovněž na osoby, které nejsou rezidenty jednoho nebo obou smluvních států.

2. Zdanění stále provozovny, kterou podnik jednoho smluvního státu má v druhém smluvním státě, nebude v tomto druhém státě nepříznivější než zdanění podniků tohoto druhého státu, které vykonávají tytéž činnosti. Toto ustanovení nebude vykládáno jako závazek jednoho smluvního státu, aby přiznal rezidentům druhého smluvního státu osobní úlevy, slevy a snížení daně z důvodu osobního stavu nebo povinností k rodině, které přiznává svým vlastním rezidentům.

3. Pokud se nebudou uplatňovat ustanovení článku 9, článku 11 odst. 4 nebo článku 12 odst. 6, budou úroky, licenční poplatky a jiné výlohy placené podnikem jednoho smluvního státu rezidentu druhého smluvního státu odčitatelné pro účely stanovení zdanitelných zisků tohoto podniku za stejných podmínek, jako kdyby byly placeny rezidentu prvně zmíněného státu. Podobně jakékoliv dluhy podniku jednoho smluvního státu vůči rezidentu druhého smluvního státu budou pro účely stanovení zdanitelného majetku takového podniku odčitatelné za stejných podmínek, jako kdyby byly smlouveny vůči rezidentu prvně zmíněného státu.

4. Podniky jednoho smluvního státu, jejichž

jmění je zcela nebo zčásti, přímo nebo nepřímo vlastněno nebo kontrolováno jedním nebo více rezidenty druhého smluvního státu, nebudou podrobeny v prvně zmíněném smluvním státě žádnému zdanění nebo povinností s ním spojeným, které jsou jiné nebo tíživější než zdanění a s ním spojené povinnosti, kterým jsou nebo mohou být podrobeny jiné podobné podniky prvně zmíněného státu.

5. Ustanovení tohoto článku se bez ohledu na ustanovení článku 2 vztahují na daně jakéhokoli druhu a pojmenování.

Článek 25

Řešení případů dohodou

1. Jestliže se osoba domnívá, že opatření jednoho nebo obou smluvních států vedou nebo povedou u ní ke zdanění, které není v souladu s ustanoveními této smlouvy, může nezávisle na opravných prostředcích, které poskytuje vnitrostátní právo těchto států, předložit svůj případ příslušnému úřadu smluvního státu, jehož je rezidentem, nebo jestliže jeho případ spadá pod článek 24 odst. 1, úřadu toho smluvního státu, jehož je státním příslušníkem. Případ musí být předložen do tří let od prvního oznámení opatření, které vede ke zdanění, jež není v souladu s ustanoveními této smlouvy.

2. Příslušný úřad se bude snažit, jestliže bude považovat námitku za oprávněnou a nebude-li sám schopen najít uspokojivé řešení, aby případ rozhodl vzájemnou dohodou s příslušným úřadem druhého smluvního státu tak, aby se vyloučilo zdanění, které není ve shodě s touto smlouvou.

3. Příslušné úřady smluvních států se budou snažit vyřešit vzájemnou dohodou obtíže nebo pochybnosti, které mohou vzniknout při výkladu nebo aplikaci této smlouvy. Mohou rovněž konzultovat za účelem zamezení dvojímu zdanění v případech neupravených ve Smlouvě.

4. Příslušné úřady smluvních států mohou vejít v přímý styk za účelem dosažení dohody ve smyslu předchozích odstavců. Jestliže se ústní výměna názorů jeví pro dosažení dohody účelnou, může se taková výměna názorů uskutečnit prostřednictvím komise složené ze zástupců příslušných úřadů smluvních států.

Článek 26

Výměna informací

1. Příslušné úřady smluvních států si budou vyměňovat informace (pokud mají tyto informace k dispozici na základě svých daňových zákonů v normálním správním řízení), které jsou nutné pro aplikaci ustanovení této smlouvy, které se vztahují na daně, jež jsou předmětem této smlouvy. Veškeré takto sdělené informace budou udržovány v tajnosti a nebudou sděleny žádným jiným osobám než těm, které se zabývají vyměřováním a vybíráním daní, na něž se vztahuje tato smlouva. Nebude sdělena žádná informace, která by odhalila jakékoliv obchodní, podnikové, bankovní, průmyslové nebo profesní tajemství nebo obchodní postup.

2. Ustanovení tohoto článku nebudou v žádném případě vykládána tak, že ukládají některému smluvnímu státu povinnost provést správní opatření, která by byla v rozporu s předpisy a praxí některého smluvního státu nebo která by byla v rozporu s jeho svrchovaností, bezpečností nebo veřejným pořádkem (ordre public) nebo by poskytovala podrobné popisy, které nejsou dosažitelné v souladu s jeho vlastními zákony nebo zákony toho státu, který podává žádost.

Článek 27

Diplomaté a konzulární úředníci

1. Nic v této smlouvě se nedotýká daňových výsad členů diplomatických misí nebo konzulárních úředníků podle obecných pravidel mezinárodního práva nebo podle ustanovení zvláštních dohod.

2. Bez ohledu na ustanovení článku 4 bude fyzická osoba, která je členem diplomatické mise nebo konzulárního úřadu jednoho smluvního státu umístěného v druhém smluvním státě nebo v třetím státě, považována pro účely této smlouvy za rezidenta vysílajícího státu, jestliže:

- a) nepodléhá, v souladu s mezinárodním právem, v přijímacím státě zdanění z příjmů ze zdrojů mimo tento stát nebo z majetku umístěného mimo tento stát a
- b) podléhá ve vysílajícím státě stejné daňové povinnosti ze svých celkových příjmů nebo z majetku, jakou mají rezidenti tohoto státu.

3. Smlouva se nevztahuje na mezinárodní organizace, jejich orgány nebo úředníky ani na osoby, které jsou členy diplomatické mise nebo konzulárního úřadu třetího státu přítomné v jednom smluvním státě a nejsou posuzovány v jednom nebo v druhém smluvním státě jako rezidenti, pokud jde o daně z příjmu nebo z majetku.

Článek 28

Vstup v platnost

1. Tato smlouva podléhá ratifikaci a ratifikační listiny budou vyměněny v Bernu co nejdříve.

Za vládu České republiky:
Ing. Ivan **Kočárník** CSc. v. r.
místopředseda vlády
a ministr financí

2. Smlouva vstoupí v platnost výměnou ratifikačních listin a její ustanovení budou prováděna,

- a) pokud jde o daně vybírané srážkou u zdroje, na částky vyplácené nebo připisované k prvnímu dni nebo později druhého měsíce následujícího po dni, v němž Smlouva vstoupí v platnost;
- b) pokud jde o ostatní daně, pro daňová období počínající prvním dnem nebo po prvním dni ledna roku, v němž Smlouva vstoupí v platnost.

3. Ustanovení diplomatických nót vyměněných 26. dubna 1960 mezi Československem a Švýcarskou konfederací o zamezení dvojího zdanění podniků provozujících leteckou dopravu se ve vztahu mezi Českou republikou a Švýcarskem přestanou uplatňovat ode dne, kterým se začnou uplatňovat ustanovení této smlouvy.

Článek 29

Výpověď

Tato smlouva zůstane v platnosti, dokud nebude vypovězena některým smluvním státem. Každý smluvní stát může Smlouvu písemně vypovědět diplomatickou cestou nejméně šest měsíců před koncem každého kalendářního roku. V takovém případě se Smlouva přestane uplatňovat:

- a) pokud jde o daně vybírané srážkou u zdroje, na částky vyplácené nebo připisované k 1. lednu nebo později v kalendářním roce následujícím po roce, v němž byla dána výpověď;
- b) pokud jde o ostatní daně, pro daňová období počínající 1. ledna nebo později v kalendářním roce následujícím po roce, v němž byla dána výpověď.

Na důkaz toho podepsaní, k tomu řádně zmocnění, podepsali tuto smlouvu.

Dáno v Praze ve dvojím vyhotovení dne 4. prosince 1995 v českém, německém a anglickém jazyce, přičemž všechny texty jsou autentické. V případě jakýchkoliv rozdílností výkladu mezi českým a německým textem bude rozhodující anglický text.

Za Švýcarskou spolkovou radu:
Sylvia **Pauli** v. r.
velvyslankyně

Protokol

Vláda České republiky a Švýcarská spolková rada se dohodly v Praze dne 4. prosince 1995 při podepsání smlouvy mezi těmito dvěma vládami o zamezení dvojího zdanění v oboru daní z příjmu a z majetku na následujících ustanoveních, která tvoří nedílnou součást uvedené smlouvy.

1. K článku 7

Pokud jde o článek 7 odst. 1 a 2, jestliže podnik jednoho smluvního státu prodává zboží nebo vykonává průmyslovou nebo obchodní činnost ve druhém státě prostřednictvím stálé provozovny, která je tam umístěna, budou zisky této stálé provozovny stanoveny pouze na základě té části celkových příjmů, kterou lze přičíst vlastní činnosti stálé provozovny za takový prodej nebo průmyslovou či obchodní činnost.

V případě kontraktů na dozor, zásobování, instalaci nebo stavbu průmyslového, obchodního nebo vědeckého zařízení nebo provozovny nebo na veřejné práce, kdy podnik má stálou provozovnu, nebudou zisky takové stálé provozovny stanoveny na základě

celkového množství kontraktů, avšak budou stanoveny pouze na základě té části kontraktu, která je skutečně vykonávána stálou provozovnou ve státě, ve kterém je stálá provozovna umístěna.

Zisky vztahující se k té části kontraktu, která je vykonávána vedením podniku, podléhají zdanění pouze ve státě, ve kterém je tento podnik rezidentem.

2. K článku 12

Pokud jde o odstavec 2, rozumí se, že pokud Švýcarsko nevybírá podle svých vnitrostátních právních předpisů daň u zdroje z licenčních poplatků vyplacených nerezidentům, ustanovení odstavce 2 se nepoužijí a daň stanovená ve smluvním státě, ve kterém mají licenční poplatky zdroj, nepřesáhne 5 procent hrubé částky licenčních poplatků.

Dáno v Praze ve dvojím vyhotovení dne 4. prosince 1995 v českém, německém a anglickém jazyce, přičemž všechny texty jsou autentické. V případě jakýchkoliv rozdílností výkladu mezi německým a českým textem bude rozhodující anglický text.

Za vládu České republiky:
Ing. Ivan **Kočárník** CSc. v. r.
místopředseda vlády
a ministr financí

Za Švýcarskou spolkovou radu:
Sylvia **Pauli** v. r.
velvyslankyně

OPATŘENÍ ÚSTŘEDNÍCH ORGÁNŮ

Ministerstvo financí

vydalo podle § 4 odst. 2 zákona č. 563/1991 Sb., o účetnictví, **opatření č. j. 282/66185/1996, kterým se stanoví uspořádání a obsahové vymezení položek účetní závěrky a rozsah údajů ke zveřejnění pro banky od roku 1996.**

Opatření nabývá účinnosti dnem vyhlášení.

Opatření bude uveřejněno ve Finančním zpravodaji. Do doby uveřejnění lze do opatření nahlédnout na Ministerstvu financí, Letenská 15, 118 01 Praha 1-Malá Strana.

Tímto opatřením se ruší opatření Ministerstva financí, která byla vyhlášena v částce 69/1993 Sb. (opatření č. j. 282/55 733/1993 ze dne 26. října 1993) a v částce 71/1995 Sb. (opatření č. j. 282/65 785/1995 ze dne 9. listopadu 1995).

Vydává a tiskne: Tiskárna Ministerstva vnitra, p. o., Bartůňkova 4, pošt. schr. 10, 149 00 Praha 415, telefon (02) 792 70 11, fax (02) 795 26 03 – **Redakce:** Ministerstvo vnitra, Nad štolou 3, pošt. schr. 21/SB, 170 34 Praha 7 - Holešovice, telefon: (02) 37 69 71 a 37 88 77, fax (02) 37 88 77 – **Administrace:** písemné objednávky předplatného, změny adres a počtu odebíraných výtisků – MORAVIAPRESS, a. s., U póny 3061, 690 02 Břeclav, telefon 0627/305 160, tel./fax: 0627/305 160. Objednávky v Slovenskej republike prijíma a titul distribuuje Magnet-Press Slovakia, s. r. o., Teslova 12, 821 02 Bratislava, tel./fax: 07/213 644, 214 177. – **Roční předplatné** se stanovuje za dodávku kompletního ročníku včetně rejstříku a je od předplatitelů vybíráno formou záloh ve výši oznámené ve Sbírce zákonů. Závěrečné vyúčtování se provádí po dodání kompletního ročníku na základě počtu skutečně vydaných částek (první záloha činí 2300,- Kč). – **Vychází** podle potřeby. – **Distribuce:** celoroční předplatné i objednávky jednotlivých částek – MORAVIAPRESS, a. s., U póny 3061, 690 02 Břeclav, telefon: 0627/305 160, 305 153, fax: 0627/305 160. – **Drobný prodej** – Benešov: HAAGER – Potřeby školní a kancelářské, Masarykovo nám. 101; **Bohumín:** ŽDB, a. s., technická knihovna, Bezručova 300; **Brno:** GARANCE-Q, Koliště 39; **Knihkupectví ČS,** Kapucínské nám. 11; **Knihkupectví M. Ženiška,** Květinářská 1; **M. C. DES,** Cejl 76; **SEVT,** a. s., Česká 14; **Břeclav:** Moravský Jih, J. Palacha 6; **České Budějovice:** Prospektum, Kněžská 18; **SEVT,** a. s., Krajinská 38; **Děčín:** Kniha, Tyršova 11; **Hradec Králové:** TECHNOR, Hořická 405; **Cheb:** „U Kadleců“, Kamenná 20; **Chomutov:** DDD Knihkupectví-antikvariát, Ruská 85; **Jihlava:** VIKOSPOL, Smetanova 2; **Kadaň:** Knihařství – Přibíková, J. Švermy 14; **Karlovy Vary:** SEVT, a. s., Sokolovská 53; **Kladno:** eL VaN, Ke stadionu 1953; **Klatovy:** Krameriovo, Klatovy 169/I; **Kolín 1:** U KAŠKŮ, Karlovo nám. 46; **Liberec 1:** Podještědské knihkupectví, Moskevská 28; **Most:** Kniha M+M, Lipová 806; **Růžička,** Šefířková 529/1057; **Olomouc:** BONUM, Ostružnická 10; **Tycho,** Ostružnická 3; **Ostrava:** LIBREX, Nádražní 14; **Profesio,** Hollarova 14; **SEVT,** a. s., Dr. Šmerala 27; **Pardubice:** LEJHANEK, s.r.o., Sladkovského 414; **Z. Petrová,** Pasáž Sv. Jana a Za pasáží; **Plzeň:** ADMINA, Úslavská 2; **EDICUM,** Vojanova 45; **Technické normy,** Lábkova pav. č. 5; **Praha 1:** FIŠER-KLEMENTINUM, Karlova 1; **NADATUR,** Hyberská 5; **PRO-SPEKTRUM,** Na poříčí 7; **Praha 2:** B. Wellemínová, Dittrichova 13; **Praha 4:** SEVT, a. s., Jihlavská 405; **Praha 5:** SEVT, a. s., E. Peškové 14; **Praha 6:** PPP-Staňková Isabela, Verdunská 1; **Praha 8:** InFoC Tábor, s.r.o., nám. Dr. Holého 12; **JASIPA,** Zenklova 60; **SEVT,** a. s., Pod plynojemem 93; **Praha 10:** BMSS START, areál VÚ JAWA, V korytech 20; **Přerov:** Knihkupectví EM-ZET, Bartošova 9; **Sokolov:** Arbor Sokolov, a. s., Nádražní 365; **Šumperk:** Knihkupectví D-G, Hlavní tř. 23; **Teplíce:** L+N knihkupectví, Kapelní 4; **Trutnov:** Galerie ALFA, Bulharská 58; **Ústí nad Labem:** BYTBAZAR, Tovární 33; **Zábřeh:** Knihkupectví PATKA, Žižkova 45; **Zlín-Louky:** INFOSERVIS, areál Telekomunikačních montáží; **Zlín-Malenovice:** M. K. – HESPO, areál Pozemních staveb; **Znojmo:** Houdková, Divišovo nám. 12; **Žatec:** Prodejna U pivovaru, Žižkovo nám. 76. **Distribuční podmínky předplatného:** jednotlivé částky jsou expedovány neprodleně po dodání z tiskárny. Objednávky nového předplatného jsou vyřizovány do 15 dnů a pravidelné dodávky jsou zahajovány od nejbližší částky po ověření úhrady předplatného nebo jeho zálohy. Částky vyšlé v době od zaevidování předplatného do jeho úhrady jsou doposílány jednorázově. Změny adres a počtu odebíraných výtisků jsou prováděny do 15 dnů. **Reklamacce:** informace na tel. čísle 0627/305 168. V písemném styku vždy uvádějte IČO (právnícká osoba), rodné číslo (fyzická osoba). **Podávání novinových zásilek** povoleno Českou poštou, s. p., Odštěpný závod Jižní Morava Ředitelství v Brně č. j. P/2-4463/95 ze dne 8. 11. 1995.